

Kde bolo, tam bolo

Kde bolo, tam bolo, bol jeden Čarovný les plný nadprirodzených bytostí – škriatkov, čarodejníkov, bosoriek, víl či trpaslíkov. Tento les rozdeľoval dve kráľovstvá.

V prvom kráľovstve vládol múdry Kráľ, ktorý mal jedinu dcéru. Princezná mala čokoľvek, o čo si požiadala, jedinu vec jej však otec nemohol dať – nemohol jej prinavrátiť jej matku, ktorá zomrela pred rokmi. Kráľ sa však druhýkrát oženil a Princezná macochu nenávidela. Kráľovná bola prísna a takmer nikdy jej nedovolila to, čo jej otec s radosťou odobril. Nebola však zlá, aspoň spočiatku nie.

V druhom kráľovstve vládol Cisár bažiaci po moci a majetku. Cisár chcel ovládnuť prvé kráľovstvo a získať všetky jeho poklady a najmä druhú polovicu Čarovného lesa, ktoré mu patrili.

Keď sa Kráľovná dozvedela o Cisárovom pláne, tajne ho navštívila, aby sa s ním dohodla na mierovom riešení. Obávala sa vojny a bola schopná urobiť všetko pre to, aby zabránila krviprelievaniu. Cisár o mieri nechcel ani počuť, ale napokon ho Kráľovná presvedčila a spolu s Kráľom začali s Cisárom rokovať.

Za zavretými dverami sa dohadovali celé hodiny, až napokon prišli na riešenie, ktoré uspokojí obe strany – Princezná sa vydá za Cisárovho Syna a svojím manželstvom spoja dve ríše.

Kráľovnin krehký mier sa však rýchlo začne rúcať – stane sa to v momente, keď sa Princezná odmietne vydať za Syna a tým spustí reťaz príšerných udalostí, ktoré vyústia do katastrofy nepredvídateľných rozmerov...

„Musíš s ňou spraviť poriadok! Závisí od nej osud celého kráľovstva. Keby nebola taká rozmaznaná a arogantná, vedela by, že musí obetovať svoje šťastie pre dobro krajiny.“ Kráľovná celá horí zlosťou, červená sa a hrudník v tesnom korzete sa jej prudko dvíha.

Kráľ sedí mlčky v kresle. Má zavreté oči. Premýšľa.

„Vari mi k tomu nič nepovieš?!“ vybuchne znova Kráľovná. Je mladá, v skutočnosti nie je oveľa staršia ako Princezná, no vyzerá omnoho staršie. Roky tvrdej práce sa podpísali na jej zjazvených rukách a najmä na očiach – sú tmavé a hlboké, akoby sa v nich skrývalo tajomstvo o pôvode sveta. Predtým, než sa stala Kráľovnou, bola len dcérou obyčajného mlynára.

„Dohovorím jej,“ zamrmle napokon Kráľ. Rukou si prehrabne dlhú bradu popretkávanú sivými prameňmi. Na tvári sa mu značia známky únavy – kruhy pod očami, prehĺbené vrásky – ktoré len zvýrazňujú vekový rozdiel medzi ním a jeho ženou.

Kráľovná podráždene odfúkne a vyberie sa na odchod, no pri dverách sa zastaví: „Viem, že si ma nikdy nemiloval a sme manželia len z čisto politických dôvodov,“ šplechne mu do tváre a Kráľ na ňu vypleští oči, „ale tvoju dcéru som vždy mala rada ako vlastnú a išlo mi o jej dobro, nech ma akokoľvek nenávidí.“ Zatrese za sebou dvere a nasrdene odpochoduje do svojej komnaty, kde ju čaká nemilá návšteva.

„To posledné si vážne nemusela, *srdiečko*,“ zaškrečí nízky muž z kresla pri Kráľovninej posteli.

Izba je luxusne zariadená, ako sa na vladárku patrí. Nábytok aj steny ozdobené portrétmi a krajinkami sú ladené do červena. Okrem postele a nočného stolíka tam je aj písací stôl, jednu celú stenu tvorí šatník a ďalšiu zas vysoké okná s vchodom na balkón.

Kráľovná zamkne dvere a pošúcha si spánky. „Čo chceš,“ zavrčí na mužíka.

„Ts, ts, takto sa vítajú hostia? Ako vidím, vážne to tu upadá...“

„Nemám na tieto tvoje hry čas, Čarodejník. Prečo si tu?“ vyprskne Kráľovná a zvalí sa do kresla vedľa Čarodejníka, ktorý si zlodušsky pomädli ruky a vyskočí na nohy. Nie je to škriatok, meria síce len niečo okolo jeden a poldruha metra, ale je to človek-čarodejník.

„Mám riešenie pre tvoju momentálnu situáciu – disfunkčné manželstvo, vojna za dverami, nevlastná dcéra chystajúca útek...“

„ČOŽE?!“ Kráľovná okamžite vyskočí na rovné nohy, jej podpätky hlasno klopnú na kamennej dlážke. „Princezná sa chystá utiecť?! A to mi hovoríš len tak, medzi rečou?“

„Ničoho sa neboj, *srdiečko*. Všetko mám pod kontrolou.“ Čarodejník sa zachichoce a začne mávať rukami vo vzduchu, ako to má vo zvyku. Kráľovná si už zvykla, že sa Čarodejník správa ako šialený. Čarodejník si upraví oblek z fialovej kože a začne pobeťovať hore-dole po komnate. „Vymyslel som dokonalý plán, *srdiečko*.

Aj keby sme nedovolili Princeznej utiecť, za Cisárovho Syna sa nikdy nevydá, čo znamená vojnu. Alebo!

Necháme Princeznú utiecť, čo sa nám aj bude hodiť, pretože sa na scéne onedlho objaví dve telá...“

„Vôbec sa mi to nepáči,“ zamumle Kráľovná a začne si rozpletať zložitý účes a uvoľňovať korzet. Na Čarodejníka nedbá, pozná ho už dlho.

„A to ešte ani neprešlo to najlepšie,“ žmurkne na ňu a pokračuje, „musíme nájsť Synovi novú snúbenicu a keďže Princezná je jedináčik, ostávaš v hre len ty, *srdiečko*.“

„Ale ja predsa manžela mám.“ Kráľovná sa zamračí. Niekoľko sekúnd ostanú na seba mlčky hľadiť, ticho narúša len ohník praskajúci v kozube. „Nie, to neurobím,“ povie s hrôzou Kráľovná. Čarodejník sa zoširoka usmeje.

„Nemáš na výber, *srdiečko*,“ odpovie jej sladko a v zlatých očiach sa mu mihne šialenstvo.

„Nezabijem svojho manžela! Nezavraždím predsa *Kráľa*!“ zvrieskne hystericky a chytí sa za hrudník.

„Ale no, nerobme z toho také drahoty. Ty nemiluješ jeho, on nemiluje teba. Čo je jeden život – hoci kráľovský – v porovnaní s miliónmi životov premrhanými vo vojne?“

Kráľovnej sa zakrúti hlava, je toho na ňu priveľa. „Cisár s tým nebude súhlasiť. S manželstvom s Princeznou súhlasil len preto, lebo by mohol oboch mladých manipulovať a dosiahnuť svoje ciele. Keď sa vydám za jeho Syna ja... nie, nepredstaviteľné.“

„Obávam sa, že práve pre tento dôvod nemôžeme dať Cisárovi možnosť protestovať.“ Čarodejník sa opäť šialene zachichoce. Kráľovná na neho bezducho zazerá – pohľad má prázdny ako ryba. Čarodejník si prejde prstom po hrdle a tvár zvráští do groteskného úškrnu, až zvesí hlavu medzi pleciami.

„Prečo to robíš? Prečo si práve teraz tu? A nehovor mi, že mi chceš pomôcť.“ Kráľovná sa postaví z kresla a narovná si chrbát. Aj unavená a dopoly vyzlečená vyzerá kráľovsky - krásna, no vyžaruje z nej moc.

„Oh, *srdiečko*. Nezabúdaj na to, čo si mi sľúbila, keď sme sa prvýkrát stretli.“ Čarodejník sa zoširoka usmeje a ukáže aj zuby. Pomädli si ruky a prejde k balkónovým dverám, rozhrnie závesy. Na kamennú dlážku dopadne tieň nízkeho muža v mesačnom svite.

Kráľovná tam ostane stáť ako obarená. *Nezabúdaj na to, čo si mi sľúbila, keď sme sa naposledy stretli*, rezonuje jej myslou.

„Okolo polnoci bude Princezná za hradbami kráľovstva. Dovtedy by si mala zariadiť, čo je treba.“

„Čo bude však potom? Čo ak sa Syn nebude chcieť so mnou oženiť? Ved' mu plánujem zavraždiť otca! A čo ak Princeznú chytia a nejako presvedčia ostatných o svojej nevine? Čo budem robiť potom?!“ Kráľovná to už viac neznesie a zosunie sa na zem. Jej krásne a drahé šaty zašuštía pri dopade na chladný mramor.

„To budeme riešiť, keď to budú naše aktuálne problémy, *srdiečko*. Teraz šup-šup! Do práce! Máš toho veľa na starosti.“

„Ako si povedal, nemám na výber,“ odvrkne znechutene Kráľovná. Ešte stále je otočená Čarodejníkovi chrbtom, teraz hľadá do tancujúcich plamienkov v kozube.

„Ó, ale nie. Vždy máš na výber najmenej dve možnosti. Teraz je to buď tá, ktorú ti ponúkam ja, alebo...“

„Vojna,“ dopovie za neho a Čarodejník zmizne v oblaku fialového dymu. Kráľovná ostane sedieť na dlážke s pohľadom upretým na plamene, ktoré sa jej odrážajú v tmavých očiach. Vo vnútri je úplne prázdna. Nevie čo je to za príšeru, ale jedno s určitosťou vie – nedovolí, aby ďalšia nezmyselná vojna zničila ďalšie životy, tak ako sa to stalo jej.

Keď hodiny odbijú jedenásť, Kráľovná sa preberie z tranzu, pozviecha sa z dlážky a prejde k písaciemu stolu, otvorí prvú zásuvku a z tajného dna vytiahne naleštenú dýku. Potichu odíde z komnaty.

Do Kráľovej izby nevojde hlavnými dverami, pri ktorých stoja strážne, ale tajným vchodom skrytým za gobelínom. Tajné chodby spájajú izby najdôležitejších členov kráľovskej rodiny a slúžia ako úniková cesta v prípade nebezpečenstva.

Nečujne vojde dnu – šaty a topánky nechala vo svojej komnate. Po špičkách prejde ku Kráľovi spiacom na posteli. Cez ťažký záves dnu preniká pásik striebristého svitu, ktorý dostatočne osvetľuje Kráľovu izbu. Kráľovná zastane na kraji postele a pozrie sa na svojho manžela, ktorý zaspal nepokojným spánkom – hovorí zo sna a na čele sa mu perli pot.

„Je mi to ľúto,“ zašepká a dotkne sa jeho hrudníka. Kráľ však otvorí oči, ale pokým sa stihne zorientovať a zaostriť, Kráľovná mu rukou vnikne do hrude a Kráľ zalapá po dychu. Snaží sa nahmatať Kráľovninu ruku, aj ju nájde, ale je už neskoro. Kráľovná trhne rukou smerom k sebe a Kráľovi unikne bolestný ston. Kráľovná v ruke drží žiariaci predmet, ktorý jej zlovestne ožaruje tvar. Predmet pulzuje a žiari, Kráľovná sa objavuje a znova mizne v tme.

„Mrzí ma to,“ povie Kráľovná so slzami v očiach. Síce ju kráľ nikdy nemiloval, bol k nej vždy láskavý a dal jej takmer všetko, po čom kedy túžila.

Kráľovná naraz zovrie oči aj päst s Kráľovým srdcom, drvíac ho na prach. Kráľ vypláči oči a chytí sa za hrud' na mieste, kde býva srdce. Chce vykriknúť, ale Kráľovná ho kúzlom umlčí. Preto sa s Čarodejníkom tak dobre pozná – učil ju používať mágiu.

Mŕtvy muž tupo dopadne späť do postele a Kráľovná vysype prach do vrecúška. Zatlačí Kráľovi oči. S priduseným plačom odíde rovnako, ako prišla.

„Nepripustné!“ vybuchne Cisár. Tento vychudnutý sivovlasý starec na Kráľovnú už navrieskal dosť. Sedí na drevenej stoličke v sieni Rady, kam ho dala Kráľovná zavolať a

„...a mu zmenu v dohode. „Toto je váš koniec. Odchádzam! Zajtra sa však vrátim s celou armádou a neostane tu kameň na kameni, to vám prisahám!“ zvrieskne znova Cisár a začne stavať, lenže Cisárovi nikdy nebolo súdené opustiť tú sieň.

Kráľovná pošle svoje stráže preč, takže v miestnosti ostane sama s Cisárom a jeho dvomi strážcami. Mávnutím ruky zneškodní jeho ochrancov – ich vlastné meče sa samé vynesú so vzduchu a zabodnú sa ich majiteľom do brucha. „Bosorka!“ zvrieskne na ňu Cisár a vrhne sa k dverám, ktoré sa mu zatresnú pred nosom.

„V-vy, vy netvor! Mali by vás všetky upál...“ nestihne dopovedať Cisár, pretože Kráľovná zovrie ruku v koženej rukavici a Cisár sa začne dusiť. Kráľovná zdvihne ruku a Cisárovi chodidlá sa odlepia od zeme. Uvoľní stisk a podíde bližšie k mužovi. Odpľuje si.

„Takých ako vy by mali upaľovať na hraniciach. Nenažraných, po moci bažiacich naníhodníkov, ktorí si myslia, že im patrí svet!“ zvolá Kráľovná a v druhej ruke sa jej zableskne dýka, ktorá vo vzduchu opíše dokonalý oblúk. Cisárovi zreničky sa rozširujú a jeho habit zaleje šarlátová krv.

„Otec?“ V druhých dverách sa objaví tvár mladého muža. Je to Cisárov Syn.

Kráľovná sa šokovane obráti.

Chlapec s mrazivým pokojom podíde k umierajúcemu otcovi, ktorý k nemu natáhuje zakrvavenú ruku, druhú si pritíka na rozrezané hrdlo. Kamennú dlážku zalieva rubínový koberec.

Cisár zamrmle niečo nezrozumiteľné, ale Kráľovná má pocit, akoby povedal: *vylieč ma*.

Syn si klakne k otcovi a pohladí ho po vlasoch, potom luskne prstami. Cisárovo telo zachvátia plamene, ktoré sa začnú rýchlo šíriť po celej komnate – pohltnú drevený nábytok a tkané tapisérie ako lačný démon, pred ktorým niet úniku.

Kráľovnin šok sa zmení na prekvapenie a napokon na porozumenie. „Taktiež ovládaš mágiu.“

„Áno. Otec ma zneužíval a preto chcel aj vaše kráľovstvo – kvôli mágii. Počúval som za dverami a súhlasím so zmenou v dohode.“

„Vážne?“ Kráľovná si nedokáže pomôcť a rozosmeje sa. Plamene zachvátili všetko okolo, len okolo nej a Syna ostal nedotknutý kruh.

„Vážne, nikdy som sa nechcel oženiť s Princeznou, nikdy som ju nemal rád. Na druhej strane ty si rovnaká ako ja. A vždy ma k tebe ťahala nevysvetliteľná túžba.“ Syn podíde bližšie a položí Kráľovnej ruku na hrud'. Ona však pokojne stojí a čaká. Urobí to. Nebude jej vadíť, keď jej teraz vytrhne srdce a zabije ju, nemá už čo stratiť.

No Syn jej nesiahne do hrude, ale chytí ju za prsník a pritísne sa k nej bližšie. Zdvihne pohľad a pozrie Kráľovnej do očí, v ktorých sa odrážajú plamene víriace okolo nich.

Syn má oči modrozelené ako oceán a vlasy čierne ako uhlie, pokožku tmavú s malými pehami na lícach. Postavu nemá až takú mocnú, akoby sa na riadneho muža patrilo, no nie je ani príliš chudý. *Nie je až o toľko mladší než ja*, preblesne jej v prúde hlasných myšlienok.

Syn nakloní hlavu a chytí Kráľovnú za driek, pritiahne si ju k sebe bližšie a keď sa ich telá zrazia, Kráľovná sa poddá a vnorí sa do ohnivého bozku. Ochranná bariéra okolo nich spadne a zachvátia ich plamene, no neubližia im, pretože vášeň, ktorá im prúdi v žilách, je žeravejšia než akýkoľvek pozemský oheň.

„Nenavidím ju. NENÁVIDÍM JU!“ zakričí zúfalo Princezná. Jej výkrik sa odrazi od kamennej steny.

„Oh, už znova? Nenechaj sa ňou viac zlostiť, nestojí ti to za to, miláčik,“ odpovie jej Princ. Natočí k nemu hlavu a zahľadí sa mu do očí. Sú sivé, no nie ako búrkové mračná, ale skôr ako ortuť s malými čiernymi fliačikmi.

Spoznali sa krátko po Princeznom úteku – teraz je tomu už viac ako rok. Práve utekala pred Kráľovnými vojakmi, keď stretla Princa na výprave. Bola to láska na prvý pohľad, ako to býva v rozprávkach. Princ Princeznú zaviedol do svojho kráľovstva, Skrytého kráľovstva hlboko v horách, na ktoré si spomenul už len málokto. Tam mali aj svadbu.

„Nedokážem to. Proste ju nedokážem nenenávidieť. Vzala mi všetko: otca, trón a aj povestí tým, že na mňa hodila dve vraždy. Musím sa vrátiť domov.“ Princezná zoskočí z pohodlného kresla a zamieri k dverám, ale Princ ju zastaví a ona narazí do jeho svalnatej hrude. Zdvihne hlavu a pozrie do jeho zamračenej tváre.

Princ má ostré črty tváre a špicatú bradu porastenú strniskom, gaštanové vlasy má nakrátko ostrihané. „A vari ti tu nie je dobre? Nepáči sa ti tu?“ spýta sa jej láskavo a zľahka sa poboškajú. Princ miluje Princeznú každou bunkou vo svojom tele.

„Necháp ma zle. Tvoji rodičia aj dvorania sú veľmi milí a som im nesmierne zaviazaná za to, že mi ponúkli útočisko, ale zabíja ma, keď viem, že ja si tu lehním na pohovke a medzitým sa moja macocha vyvaľuje na tróne, ktorý jej nepatrí.“

Princ si omotá jednu z Princezniných bledoružových kučier okolo prsta. Páčia sa mu jej nezvyčajné vlasy. Povedala mu, že prvýkrát to urobila, aby nahnevala macochu. Odvtedy si farbí vlasy pravidelne. Chytí ju za ruku a odpovie jej: „Rozumiem. Ale nemôžeš predsa len tak napochodovať na kráľovský dvor a všetkým povedať, že Kráľovná klame.“

„A čo ak áno?“ ozve sa hlas z druhej strany miestnosti. Princezná sa strhne a uvidí v kúte sedieť malého muža, popíjajúceho čaj z rozbitej šálky. „Mám pre teba ponuku, *srdiečko*.“ Čarodejník sa šialene zachichoce.

Niečo nie je v poriadku. Princezná sa obzrie spať na svojho manžela, lenže ten ostal stáť ako zamrazený. „Čo si s ním spravil!“ vykrikuje Princezná a schmatne prvú vec v dosahu – zlatý svietnik.

„Ale nič, *srdiečko*. Keď odídem, bude zas ako predtým. Nemyslel som, že bude s mojou ponukou súhlasiť, tak je lepšie, že ju nebude počuť.“

Princezná zaklipká očami a postúpi o krok vpred. V zelenených očiach sa jej zračí strach zmiešaný so zvedavosťou. Možno by mala zavolať strážu...

„Môžeme sa *dohodnúť* na riešení tvojho problému. Ja ti dám niečo, čo ti pomôže poraziť Kráľovnú a ty mi na oplátku niečo sľúbiš, môžeme to nazvať *láskavosť*.“ Na Čarodejníkovej tvári sa objaví očarujúci úsmev. Odchlipne si z čaju a ukáže na voľné miesto vedľa seba.

Princezná sa pomaly priblíži k voľnému kreslu a zloží ruku so svietnikom, no nepustí ho. Sadne si a skúmavo si malého muža premeria. „Počúvam.“

O niekoľko dní sa Princezná vydala na cestu domov. Išiel s ňou aj Princ, ktorému však Princezná neprezradila, akú cenu zaplatila za mágiu, ktorá porazí Kráľovnú. Cestovali mnoho dní a keď dorazili na dvor, panoval tam čulý ruch – kráľovská dvojica sa chystala niečo dôležité oznámiť – no dvorania sa nikdy nedozvedeli, čo im chceli povedať. Keď dav spoznal Princeznú, vypukol chaos a Kráľovná povolala strážu.

Princezná sa snažila všetko vysvetliť a dokázať svoju nevinu, ale márne. Nemala inú možnosť, len uvaliť kliatbu, ktorá mala Kráľovnú poslať do vyhnanstva, kde by stratila čarodijnú moc. Lenže Čarodejník Princeznú oklamal a kliatba stiahla spolu s Kráľovnou aj ju a Princa.

Všetci sa prebudia v neznámom svete bez mágie, nepamätajú si, kto v skutočnosti sú a odkiaľ pochádzajú. Toto je ich príbeh.

„Slečna, ale ja som si toto neobjednala,“ povie obézna žena a vráti pohárik na pult.

Petra sa zhlboka nadýchne, vyčaruje ten najneúprimnejší úsmev aký zamestnanec dokáže a začne žene vysvetľovať, že si objednala *espresso macchiato* – malé espresso s vrstvou mliečnej peny navrchu. Lenže žena chcela „to kde je veľa mlieka a málo kávy“, čiže *latte macchiato*. To, že si objednala nesprávny nápoj, ju nezaujímalo, uspokojila sa však s viedenskou kávou na účet podniku. Stále platí zásada – zákazník je najhorší druh človeka vôbec.

Keď o niekoľko hodín Petra zavrie obchod, spolu s kolegom a dvomi brigádnikmi poup-
ratujú a ona uzavrie kasu, je maximálne fyzicky aj psychicky vyčerpaná. Ruky sa jej trasú viac ako zvyčajne, oči drží ledva otvorené, podlamujú sa jej kolená – to sú dôsledky toho, že posledné dni robí bez prestávky.

Zamkne dvere prevádzky, spustí mrežu a vykročí smerom k autobusovej zastávke. Kráča bezmyšlienkovite, zrak má zastrený, akoby bola v sne.

Zastaví sa pri predavačovi NotaBene, ktorého už dôverne pozná, prechádza okolo neho každý deň. Kúpi si od neho časopis a nechá mu aj dva stravné lístky, ako to má vo zvyku. Sama má peňazí málo, ale život ju naučil, aby sa podelila aj o to málo čo má, pretože nikdy nevieš, kedy sa sám ocitneš v núdzi a budeš potrebovať pomoc. No nemôžeš čakať, že od vesmíru niečo dostaneš, ak si mu za celú svoju existenciu nič nedal, len hral pre seba.

Na autobus dobehne v poslednej chvíli. Vozidlo je poloprázdne, čo je pre túto večernú hodinu typické, Petra si sadne a zahľadí sa von oknom. Aj napriek tomu, že nesedí v nočáku, nerozhliada sa po prepravnom prostriedku. Naučila sa nenadväzovať očný kontakt s podivnými individuami v MHD.

Dievča vystúpi na zastávke na znamenie a počká kým autobus odfrčí ďalej, aby mohla prejsť cez cestu. Domov sa vyberie okľukou, pretože na ceste pred ňou stojí skupina mladých výrastkov pod vplyvom a nechce sa dostať do neprijemnej situácie.

Keď za sebou zamkne bytové dvere, konečne si môže vydýchnuť. V bezpečí sa dostala domov. Nie vždy tomu tak bolo.

Išla by si hneď ľahnúť, lenže niekto trikrát hlasno zabúcha na vchodové dvere. Petra spozornie, zhrabne zo stojana dáždňík a pozrie sa cez priezor na chodbu. Zamračí sa. Postavička na druhej strane opäť zaklope.

Petra si skryje svoju provizórnu zbraň za chrbát, odomkne dvere a otvorí ich.

Vo dverách stojí malý chlapček, môže mať niečo okolo šesť rokov, má strapaté hnedé vlasy a štrbavý úsmev. „Ahoj, volám sa Sebastián a som Kráľovnin syn a mama hovorí, že som tvoj brat,“ zaspieva chlapča.

„To musí byť nejaký omyl,“ odpovie unavene chlapcovi a začne zatvárať dvere, ale kridlo dverí narazí na prekážku – dámsku topánku. Petra si vzdychne a znova pootvorí dvere. Chlapček neprišiel sám, stojí za ním mladá žena s dlhými tmavými vlasmi a hlbokými, tmavými očami. Oblečenú má lekársku uniformu.

„Dobrá večer, volam sa Kamila a možno to bude znieť šialene, ale musíte ma vypočuť. Musíte hovoriť žena menom Kamila. Petra sa oprie o dvere a pošúcha si čelo. Už je zbytočné toľkoľvek predstierať.“

„Poďte dnu, vaše veličenstvo.“ Petra sa otočí a dvere nechá otvorené. Sebastián sa pootvie na mamu, ktorá tam stojí ako obarená, no potiahne ju za ruku a spoločne vojdú do Princezninho bytiku.

„Hm, takže aj tebe sa vrátili spomienky.“ Kamila sa snaží nadviazať s Petrou rozhovor a tak odbúrať to trápne ticho. Sedí oproti sebe v maličknej kuchynke, Sebastián sedí mame na kolenách a hrá sa s akousi stavebnicou. Petra im uvarila čaj a sebe kávu.

„Ano, teda vlastne nie. Je to komplikované,“ odpovie jej Petra nepriamo. Vstane od stola a začne sa prehrabovať v skrinke s jedlom. Nedokáže sa na Kamilu pozerieť. „Krátko potom, ako sme sa tu zjavili, prišiel za mnou Čarodejník a spomienky mi vrátil. Nebolo to však z jeho dobrej vôle, chcel len prehľbiť moje utrpenie.“

„Hm. Mne sa moje spomienky vrátili včera. Petra, pozri sa na mňa,“ požiada ju Kamila. Petra veľmi pomaly otočí hlavu a pozrie sa na nevlastnú matku so synčekom na kolenách. „Nehnevám sa na teba. Rozumieš? Nehnevám sa, že si uvalila tú kliatbu. Viem o Petre všetko, pretože som Čarodejníkovi raz dávno pomáhala túto kliatbu vytvoriť...“

„Viem, povedal mi to.“ Petra nedokáže povedať, čo má od Kamily čakať. Nevie, či jej môže veriť. Najhoršie je, že jej *staré* ja – Princezná z Čarovného lesa – jej pripadá na mile vzdialené, akoby to ani nebola ona. Ťažko sa jej verí, že bola taká, aká bola. „Mal to byť trest a príučka v jednom, aby som pochopila. Vytvorila si mi identitu siroty skúšanej životom, ktorá žije z ruky do úst a nemá na tomto svete nikoho. Gratulujem, odvieďla si skvelú prácu.“ Petra sa oprie o kuchynskú linku a ruky si prekríži na hrudi. Malý Sebastián zaspal, opierajúc sa o matkinu hrud’.

„Pozri, všetko môžeme vyriešiť, keď sa vrátíme domov. Viem, ako zlomiť kliatbu...“

„To viem aj ja,“ preruší Kamila Petra, „ale obávam sa, že to nedokážem.“

„Prečo ti Čarodejník, mimochodom, teraz sa volá Martinko Klingáč, vrátil spomienky?“ Kamila prižmúri oči a pritiahne si zošmykujúceho sa Sebastiáná.

Petra sa rozhodne povedať Kamile pravdu: „Čarodejník si však za kliatbu, ktorú som použila, vypýtal niečo nepredstaviteľné...“

„Tvoje prvorodené dieťa,“ povie za ňu Kamila a pohladí Sebastiáná po vláskoch a práve vtedy sa v Petrinej hlave rozsvieti žiarovka. Musí si sadnúť, aby sa nezosypala na dlážku.

Čarodejník uzavrel rovnakú dohodu s Kráľovnou, pozná predsa ten príbeh o mlynárovej dcére, ktorá údajne vedela spriadať slamu do zlatých nití.

„Keď mi tvoj otec ponúkol manželstvo za to, že mu aj na tretí deň premením všetku slamu na zlato a *on* sa tam zjavil, nedokázala som odolať. Lákala ma túžba zastaviť vojnu, ktorú rozpútala ešte tvoja matka. Ako Kráľovná by som to dokázala...“

„Moju matku z toho láskavo vynechaj,“ precedí pomedzi zuby Petra. Možno sa zmenila, ale stále má v sebe kúsok starého ja.

„Dobre, dobre. Pozri, Princ je teraz prekliaty spiaccou kliatbou, takže prebudiť ho môže jedine bozk od pravej lásky – od teba. Chápem, že mu potom budeš musieť všetko vysvetliť, ale možno nájdeme spôsob ako zachrániť tvoje dieťa...“

„Ale ja som tehotná. Bola som tehotná, keď som uvalila kliatbu a keďže sa zastavil čas, ešte stále som tehotná...“

Kamila si pomasíruje spánky. „Aj tak musíme prelomiť kliatbu skôr, ako sa Klingáč dozvie, že sa mi vrátili spomienky. Určite nás sem odviekol pre nejaký dôvod. Akonáhle bude kliatba prelomená, vráti sa mi aj mágia a môžem nás pred ním ochrániť, ale keď sa dozvie, že sme sa stretli... Nechcem na to ani pomyslieť.“

Petra nakloní hlavu a lepšie si prezrie Sebastiána. „Je tvoj a Synov syn, však? To ste chceli vtedy oznámiť dvoru, je tak? Ale ako je možné, že zostarol, keď sa čas zastavil?“ Až teraz zapadnú všetky skladačky a vytvoria úplný obraz.

„Áno, popravde, teraz je Sebastián Cisárov Syn... Áno, chceli sme ho predstaviť poddaným. A prečo on starne a my nie? Neviem, ale určite v tom má prsty Klingáč.“ Kamila vstane a Sebastián sa pretočí v jej náručí, matka mu spojí ruky pod zadkom a on ju chytí za krk.

Petra prosí ňu. Musíme Kliatbu zrušiť, lebo inak... Inak Klingáč zariadi, aby mi úrady zotrávili syna... Po líci sa jej skotúľa slza. Kamila možno žila takmer sedem rokov v klamstve, ale spomienky na jej synčeka sú skutočné – spomienky na rastúceho synčeka, smejúceho sa, na plačúceho a smutného.

Petra pichne pri srdci. Ak sa niečo naučila počas svojho pobytu v tomto zvláštnom svete bez magie, je na čase to dokázať. „Dobre, prelomíme kliatbu,“ povie napokon a Kamila na ňu pozrie s úľavou. „A nedovolíme Klingáčovi, aby nám zobral naše deti,“ dodá a objíma sa s nevlastnou matkou a nevlastným bratom.

Rano išli hneď do nemocnice. Kamila má našťastie auto, takže nemusia ísť autobusom. Teraz sedia v aute. Petra si sadla dozadu k Sebastiánovi, nieže by nechcela sedieť s Kamilou vpredu, už k nej nepocítiť takmer žiadnu zášť, ale chce lepšie spoznať svojho brata. Koniec koncov, vždy chcela súrodenca. Rozprávajú sa o superhrdinoch a najmä o Sebastiánovej novej záľube – gréckej mytológii.

Kamila zaparkuje na služobnom parkovisku a keďže je lekárka, nie je problém prepašovať Petru na *oddelenie anestéziológie a intenzívnej medicíny*. Okamžite ju zasiahne typický nemocničný zápach dezinfekcie.

„Peter Princ je medicky v kóme, ale v skutočnosti to je spiaca kliatba,“ pošepne jej potichu Kamila počas toho, ako prechádzajú oddelením.

„Peter Princ? Nedali ste si veľa námahy pri vymýšľaní mien, keď ste s Čarodejníkom vytvárali kliatbu,“ odfrkne si Petra. Aj jej meno je smiešne: Petra Princeznová.

„V tom čase si Princa ešte nepoznala, do kliatby ho musel pridať Čarodejník. A dobre vieš, že mená majú veľkú moc, preto si naše skutočné mená uchováваме v tajnosti.“

„Keďže ste kliatbu vytvárali ešte predtým než som spoznala Princa, ako by som ju zlomila, keby si ju uvrhla ty a bola by som tu sama?“

„Hmm, už sme tu.“ Kamila uhne pohľadom. Zastavia pri dverách s číslom 7. Netvári sa, že sa chystá zodpovedať Petrinu otázku, takže dievča len prevráti očami a vojde dnu.

Izba je obyčajná – biela a sterilná, páchnuca po dezinfekčných prostriedkoch. Na jedinej posteli leží mladý muž, má zavreté oči, spí. Pri jeho posteli pípa EKG.

Petra sa postaví na kraj nemocničného lôžka a zaváha. S radosťou prebudí svojho Princa z čarovného spánku, lenže on bude mať milión otázok a ona sa nevyhne tomu a bude mu musieť všetko prezradiť. Aj to, akú vysokú cenu zaplatila za kliatbu, ktorá ich sem dostala.

Kamila ostane stáť opodiaľ, Sebastián ju objíma okolo nôh. „A princ pobožkal princeznú, ktorá sa prebudila z čarovného spánku,“ zašeboce malý Sebastián a Petra sa neubráni úsmevu.

„Lenže v tomto príbehu zachraňuje princezná princa. Lúbim ťa,“ pošepne Princovi do ucha a pobožká ho na pery. Miestnosťou preletí statický výboj a Princ otvorí sivé oči.

„Moja mágia!“ zajasá Kamila a v dlani jej zatancujú červené iskry. „Vracia sa!“

Kým sa Peter posadí, než sa mu stihne Petra zavesiť okolo krku, pokým Kamila vysloví prvé ochranné zaklínadlo, všetkých v miestnosti obalí fialová hmľa. Mihom oka všetci zmiznú, až na nízkeho muža stojaceho vo dverách, ktorého si nikto nevšimol. Mužik sa šialene zachichoce a taktiež zmizne vo fialovom opare. Bol to Martinko Klingáč.

Keď sa Peter prebral z čarovného spánku a uvidel svoju lásku, srdce mu bilo ako zvon a nevedel sa dočkať toho momentu, keď ju vezme do náručia a pobožká. Lenže kým stihol čokoľvek z toho urobiť, obalil ho fialový mrak a znova stratil vedomie.

Teraz sa nachádza v tmavej jaskyni osvetlenej fakľami. Je pripútaný k stene železnými okovami. Do zápästí sa mu zarezáva surové železo. Vedľa neho je rovnako pripútaná aj Kamila. Je tam teplo a smrdí tam síra s výraznými bylinkami – typický zápach čiernej mágie.

Výjav pred nimi naháňa hrôzu – do kamennej dlážky je vyrytý trojuholník s vpísanou kružnicou. V jednom vrchole leží Sebastián a v druhom zas Petra. Tretí vrchol je prázdny. V strede každej strany je umiestnený kamenný stôl – na každom stole leží niečo prikryté tenkou plachtou.

„Á, náš Princ sa zobudil,“ zachichoce sa Martin Klingáč a zlovestne si pomädľí ruky.

Peter sa vzopne, ale okovy ho nikam nepustia, len sa mu hlbšie zarezú do mäsa. „Čo chceš? Prečo si nás sem zaviedol? Hovor!“ vyzve ho Princ a Martinko Klingáč mu s radosťou vyhovie.

Porozpráva mu všetko – to, ako stratil svoju rodinu, pretože si musel vybrať medzi tými, ktorých miluje a mágiou, to ako pomohol Mlynárovej Dcére s pradením slamy, ako v nej objavil čarodejnický talent a začal ju učiť. Vysvetlil mu, že to oni dvaja vytvorili kliatbu, ktorú potom ponúkol Princeznej. Keď Klingáč Petrovi povie, za akú cenu, nechce mu to uveriť.

„Klameš!“ zahučí naň. „Ty luhár, naničhodník, pačmaga, čvarga...“ Petrovi pomaly dochádzajú publikovateľné výrazy.

Martinko Klingáč sa zatvári zranene – tvár skrúti do bolestnej grimasy a chytí sa za srdce. „Oh, som dotknutý. Ale čo keby ti to potvrdila tvoja milovaná?!“ Luskne prstami a Petra sa preberie, posadí sa. Nikto nemusí nič hovoriť, okamžite jej je jasné, čo sa deje.

„Ako si mohla?“ spýta sa jej Peter a zruinuje ten vetchý domček postavený zo sebaklamu, ktorý si Petra vybudovala vo svojom vnútri.

„Ja ti to vysvetlím...“ nedopovie, pretože Peter sa na ňu pozrie takým bolestivým výrazom, ktorý ju zasiahne ako bodnutie do srdca. Oстане tam nehybne sedieť – Klingáč ju znehybnil kúzlom. Peter odvráti tvár.

Medzičasom sa prebrala Kamila. „Martin, povedz mi, že toto všetko nie je kvôli tomu nekromantickému rituálu, s ktorým si raz prišiel za mnou,“ opýta sa ho potichu Kamila. V jej okovách prúdi čierna mágia, ktorá jej bráni čarovať.

Martinko Klingáč sa jej otočí chrbtom a vykročí k voľnému vrcholu trojuholníka. „Raz som ho vyskúšal, lenže v Čarovnom lese nie je dostatok čiernej mágie, takže som sa musel presunúť do Sveta bez mágie. Vieš prečo sa tak nazýva? Ona tu mágia *existuje*, lenže je uzamknutá a k dispozícii tu máme len jej maličké množstvo.“ Martin Klingáč sa postaví do vrcholu útvaru a ten celý zahorí zelenkavými plameňmi. Otočí sa smerom ku Kamile a v očiach sa mu zaleskne šialenstvo. „Stratil som manželku, syna a nenarodené dieťa. Mám ich tu a mám tu,“ ukáže na kamenné stoly, „a mám aj duše, ktoré nahradia tie ich v Podsvetí.“ Klingáč tlesne rukami a plamene vyšľahnú do dvojmetrovej výšky. Nízky muž začne recitovať zaklínadlo pre vypustenie tej najčiernejšej mágie do Sveta bez mágie.

„Musíme niečo urobiť!“ okrične Peter Kamilu. Síce kúzlo, ktoré jej nedovolilo čarovať už nefunguje, pretože Klingáč sústreďuje všetku svoju mágiu na to jedno zaklínadlo, Kamila stále nedokáže použiť žiadne kúzlo. Mágia v tomto svete funguje inak.

Vtom sa stane niečo nečakané, všetky fakle explodujú a ich putá sa otvoria a obaja sa zošuchnú na zem. *Používa mocné otváracie zaklínadlo, ktoré otvorilo všetko naokolo*, zauvažuje Kamila, no jej pozornosť upúta ohnivý trojuholník.

Ozve sa výbuch a celou jaskyňou zatrasie – v strope jaskyne sa zjaví masívna trhlinka a odhalí nočnú oblohu bez hviezd zaplavenú mesačným svitom. Klingáč padne na kolená a zelený oheň so syčaním zhasne. Kamila sa okamžite sa rozbehne k Sebastiánovi a odtiahne ho, čo najďalej od epicentra čiernej mágie.

V strede geometrického obrazca sa zjaví tvor – akýsi démon bez jasného tvaru – slizké chápadlá sa mihajú na všetky strany, niekde v strede tej masy je telo a hlava. Démon hlasne zaškrečí a vrhne sa na Klingáča – len ho oňuchá, odfrkne si a vrhne sa na Petru v bezvedomí.

„NIE!“ zakričí Peter tak hlasno, až sa celá jaskyňa otrasie. Démon sa zastaví na polceste, zavetrí vo vzduchu a zachichoce sa. Na chápadlách sa vymršťí do vzduchu, preletí tú vzdialenosť k Petrovi a vrhne sa neho. Kamila s hrôzou sleduje, ako sa netvor prisaje na Petra, chápadlami mu vnikne do úst, až celý zmizne v Petrovi.

Jaskyňou otrasie hysterický ženský výkrik, ale nepatrí Kamile. Petra sa prebrala z bezvedomia a videla, čo sa stalo.

Peter sa začne metať ako pri epileptickom záchvate. Oči sa mu prevrátia, vidno mu len bielka, ktoré sčernejú. Triaška zaraz prestane a Petrove oči opäť nadobudnú sivú farbu, ale je v nich niečo temné, zlé. Peter sa kruto usmeje, v očiach sa mu zaleskne temnota. Luskne prstami a všetkých v miestnosti obalí čierna hmla, ktorá ich preniesie nevedno kam.

Takto sa končí príbeh o Princeznej, ktorý sa začal jej odmietnutím vydať sa za Cisárovho Syna. Síce stratila otca a kráľovstvo, no na druhej strane spoznala svoju pravú lásku.

Pár rokov prežila ako Petra Princeznová vo Svete bez mágie, kde pochopila všetko, čo sa ju macocha snažila po celé tie roky naučiť.

Ako budeš, milý čitateľ, hodnotiť konanie týchto dvoch hrdiniek, nechám už na tebe. Zober však do úvahy ich ťažkú situáciu a najmä to, že boli manipulované skutočným zlodom tohto príbehu – Čarodejníkom.

Či sa Princeznej podarí vyslobodiť Princa z pazúrov čiernej mágie a či je ich láska dostatočne silná na to, aby obstála všetky nástrahy a prekážky, ktoré ich čakajú predtým než dosiahnu svoj šťastný koniec, je už iný príbeh.

Koniec.